

ווארש ולא נקר' בן אבי ע"ד בן העיריה שנקר' בן עמי ולא נקר' עמון ויוזבן עם מזה שנתב' והוא כי כאשר ילא בתחלה נקר' עמון וכאשר נתבעל וחזר ונתגלה בפעם השנית נקר' בן עמי פי' בן עמון הראשון כי זה השני מכה עמון הראשון נמשך ולבנו יחשב ובערך זה אמו הקרה לעיריה יען כי ילדוהאחר שגולד מאב ואולי כי זהו טעם רבוי מלת גם באומרו והלעירה גם היא להורות כי יולד ב"פ משא"כ במואב כי לא נתבעל והוא הוא מאב הראשון ולכן נקר' מואב ולא בן אבי :

וצריך שנתחב עוד בביאור ענין זה והגב זה יתבאר עוד טעם למה זה נקר' על שם האב מואב ולא בן עמון שלא נתייחס אל אביו ככה הודעתך ענין ז"ל איך בראשונה בזמן היצירה היה בן ו"ק בלבד ואח"כ הגדיל ע"י מוחין גדלות. גם הודעתך איך בן אורות כפולים מוחין מסערה ראש ומוחין מסערה דאימא והם מתלבשים תוך נה"י דאבא ותוך נה"י דאימא ואח"כ מתלבשים תוך ז"ל. גם נתב' אללנו בשער החפלה וי איך בחפלה נכנסים לתוך זעיר שש פירקין של נה"י דאימא ועדיין אז נקר' הזעיר בן ו"ק ואז מהגלים הארת ה' גבורות ומתפשטים בגופא דזעיר אעפ"י שעדיין לא נכנסו תלת פירקין קדמאין דנה"י דאימא וממקומם מתארים הגבורות ויורדים תוך זעיר וכבר הודעתך ז' כי לאה ורחל פרטופיהם נעשים ע"י הגבורות וגמלא כי בהתפשט הגבורות תוך זעיר תבף נעשה פרטוף לאה אחורוי ראשו במקום המוכסה עד החזה כנודע, וכאשר אח"כ מתפשטות הגבורות יתר למטה מהחזה במקום המגולה נעשה פרטוף רחל ולהיות כי עדיין המוחין שמלד אבא לא נכנסו תוך זעיר, וידע כי הם המבעלים את הקליפות שלא יתאחו בזעיר ח' כי הגם הם בסוד המחשבה עילאה דברירה וזריקת ש"ך טילוף של הדינים כנודע, ולכן כל זמן שלא ירדו תוך זעיר הגם הקליפות נאחוות באותם הגבורות כי שם מקום אחיותם כנודע, יתנה הם נאחוות בסדר מורד הגבורות כי חקף בדרתם אל מקום לאה נאחוות שם ונעשות בחי' מואב (ולע"ד של"ל עמון) ואח"כ בדרתם אל מקום רחל נאחוות שם ונעשית בחי' עמון (ולע"ד של"ל מואב) ובבחי' זו הקרה הבכירה לאה והקטנה רחל וכע"ז קודם קליפת עמון למואב וגמלא כי כל זה בעוד שעדיין החסדים לא נתלבשו תוך זעיר וגמלאו כדמיון נל על ראשו לפי שעדיין לא נכנסו המוחין מלד אבא המשביתים את הקליפות ואעפ"י שיתאחו בגבורה כנ"י אינו כ"כ קושי ופגם למעלה כמו חילוי ירדו גם החסדים והיו מתאחוים גם בזה ח"ו כי היה פגם גדול מאד ולא עוד אלא כי אהרבה בכינות מביין הוריד המאגיל בתחלה את הגבורה ע"הם בא המוחין דמלד אבא כדי לתת קנה השפעה וחיות מוכרח אל הקליפות בסוד (תהלים ק"ג י"ט) ומלכותו בכל משלה מבחי' הגבורות אשר בהם שרש הקליפות בסוד שמרי היין משא"כ בחסדים ואמנם אח"כ נכנסים בזעיר תלת פירקין קדמאין דנה"י דאימא ביחד עם תלת פירקין תתאין דנה"י דאבא כדי שלא יתאחו הקליפות גם בחסדים דמלד אימא ובג"ר משא"כ בשית סעדין תתאין דאימא כי אין חשש כ"כ אם יתאחו בהם, ולא עוד אלא כי גם הולך הדבר לכך כנ"י ואז בדרת ג"ר של אימא עם ג' תתאין דאבא ביחד הגם ה"ה חסדים הם תוך הדעת שמלד אימא וכבר עשה אין חשש מן החילונים כנ"י וה"ה נתב' איך הגבורות נכנסים ומתפשטים תחלה בזעיר קודם החסדים ואמנם החסדים כאשר הם מתפשטים בזעיר הוא לעורך בנין פרטופי עמון משא"כ בגבורות שהם לעורך לאה ורחל כנ"י. ודע כי מ"ה כי הגבורות מתפשטות תחלה בזעיר אינו רק הארתם בלבד היא אשר יתדה בזעיר ע"הם החסדים אמנם הגבורות עומס ושרשם אשר בדעת דזעיר בג"ר דמלד אימא אשר אלו הם הנריכות לירד למטה עד רחל לעורך פרטופה כי מהם נעשת כנודע עדיין לא ירדו גם הם כי מה שיורדו הוא הארתם לבד אשר מהם נעשת פרטוף לאה כנודע ולא משרשם עצמם, והנה הגבורות האלו עומס הנקר' שרש אינם יורדות למטה יען כי מפתחים פן יתאחו הקליפות גם בזה כי הם גבורות תקיפין כנודע ואעפ"י שכבר נכנסו ג' תתאין של אבא עכ"ז לא יספיקו רק למניע אחיותם בחסדים אבל לא יספיקו למנעם מתאחו בשרשי הגבורות עצמם כי שם עיקר אחיותם ולכן לא ירדו

ישיב הוא ויאמר האמת כדברך כי כוננוי היתה לשנות מפני השלום וכיון שאהה מכחישי אף אני אגלה תרפתוך בפני בעליך וחודה האמת, אבל השי"ת לא גמל עמה דע על הכחשתה ולא רנה לפרש כוננה ומה שאמרה תחלה ואדוני זקן אבל עכ"ז הכחישה דרך סהם ויאמר לא כי לחקה באלו יבין אהרשם שלא הכחישה שרה רק בחי' הלחוק בלבד וכל זה מכלל עניהותו ית"ש :

סי' י"ט ותאמר הבכירה אל הצעירה

ענין צנות לוב ככר (נתב' למעלה א) בענין לוב כי הוא הקליפה היוקנה מאחוריים דזעיר וכשנפרד לוב מעל אהרשם הוליא עמו שתי נשמות קדושות שנתערבו בחטאו של אה"ר והנה הם רות המואביה ונעמה העמונית והנה נעמה היא מן בינה הנקר' נעם ה' כנודע ויש בה אופיות נעם ה' ולהיותה מן בינה אין אחיזה גדולה אל הקליפה בה ולא היו כלולות בה כ"כ נשמות אבל רות היא מן מלכות עלמא דהאגלייא ולכן נאחוו בה הקליפות במלד מאד וכל הנשמות הקדושות של מלכות בית דוד עד המשיח כלם היו כלולות בה כנודע וכולם נתערבו בקליפות ולא נתבררו משם עד שנתגברה רות ובה היו כלולות כלם ולכן רות היא בגי' מלוי של שם אה"ר שהוא במלכות והיא בגי' הרע"ה וכשהסיר אופיותיו הפשוטות שהם ס"ה נאחרו אופיות המלוי בגי' רות והנה ב' צנות לוב הם רות ונעמה :

ותלד הבכירה בן ותקרא את שמו מואב וי

(מולחו) סוד עמון ומואב מה ענינם. וכבר ביארו קנה ענינם בס"ה במדרש הנעלם וע"ש ב'א. והענין הוא דע כי עמון ומואב הם ב' קליפות נאחוות ויוקיות בשתי ההי"ן של שם ההוי"ה ועמון הוא יוק מן ה' ראשונה בינה ומואב מן ה' אחרונה מלכות כנ"י בס"ה, והנה כפי זה יקשה איך יולד מואב בראשונה ואחריו עמון שלא כסדר ב' ההי"ן הנ"ל. והענין הוא דע כי עמון הם אופיות נעם שהיא ה' ראשונה בינה בסוד (תהלים ל' י"ז) ויהי נעם ה' אלהינו עלינו דעלמא דתתי איקרי נעם שהוא שם אה"ה במלוי יודין שהוא קס"ה ונעם חסר וי"ו ע"ה בגי' קס"ה, ונודע כי שם זה הוא צבינה גם נעם מלא וי"ו בגי' קס"ו שהוא האחוריים של ההוי"ה דמלוי ס"ג שהיא צבינה השולה בגי' קס"ו כנודע אללנו, והקליפה הנאחוות בה מתהפכת מנעם לעמון, האמנם דע כי קליפה זו הנקר' עמון איננה נאחוות ממש באימא עילאה הנקר' בינה כי שם אין אחיזה אל הקליפות האמנם היא נאחוות במלכות של החצונה המתלבשת בז"א אשר מומנה נעשת לאה אחורוי הנקר' קנה של הפולין, וכבר הודעתך כי לאה זו נקר' בשם בינה בכל ס הזוהר יען כי ממלכות דהצונה היא נעשית ג' והיא אשר אנו קורים עתה נעם וה' עילאה אשר בה נאחוות הקליפה הנקר' עמון, ומן רחל אשת זעיר הנקר' ה' התאה יתה הקליפה הנקר' מואב ולפי שלא היה אחוריים של בינה שהיא שם הוי"ה דס"ג לכן נקר' לאה זו נעם מלא וי"ו השולה בגי' קס"ו שהם אחוריים דהוי"ה דס"ג ולכן הקליפה הנאחוות בה גם היא נקר' עמון מלא וי"ו הפך נעם, וכבר הודעתך ד' כי כל קליפה וקליפה ליקחה טיטות קדושה ומתהפכת עמה, והנה נינוך קדושה שלקחה הקליפה הזאת הנקר' עמון היא בחי' נעמה העמונית אשר היתה נינוך קדושה ונשאה לשלמה ע"ה כי היא בגי' עם הכולל כמו נעם ונינוך הקדושה שנתערבה בקליפה הנקר' מואב היא רות המואביה לפי ששם אה"ר הוא במלכות ה"ה תתאה וכאשר המלאהו בגי' הרע"ה ואם הסיר ממנו אופיות הפשוטות שהם בגי' ס"ה ישאר בגי' רות :

ועתה נבאר תיורן אל הקושיה שהקשינו למעלה ה' כי מאחר שכפי האמת הבכירה היא ה"ה עילאה והצעירה היא ה"ה התאה איך הבכירה ילדה מואב והלעירה גם היא ילדה עמון, והענין הוא כי עמון יש לו ב' בחי' כי בצחי' הראשונה עמון קדם והוא הכבוד קודם מואב לפי שהוא בסוד ה"ה עילאה ואחריו ילא מואב בסוד ה' התאה שניה אמנם אח"כ נתבעל עמון הא' ואח"כ חזר ונתגלה פעם שנית ובערך הפעם הזאת השנית נמלא כי מואב הוא מן הבכירה ועמון מן הלעירה אבל בפעם הראשונה ודאי הוא כי עמון ילא ראשונה, ובוה יתבאר טעם נכון למה בן הבכירה נקר'

הנהות והידושים

א) לעיל פ' לך לך פ' ויהי בניו אהרפל ד"ה וענין וכפסוק ויקחו את לוב ע"ש : ב) במדרש הנעלם רות דני וענין בזהר לך לך בסתרי תורה דף פ' ע"ב ובסתרי תורה פי' וירא דק"י ע"ה : ג) עיין לקמן פי' ואלא פסוק ויאבה יעקב את רחל ע"ה שער ל"ח פ"ב : ד) עיין בספר התקוים פי' וירא פסוק ועל לוב תיורן אחר על זה : ו) כל זה נתבאר בשער הכונות בדרוש ו' דק"ה דף כ"ב : ז) עין ע"ה שער ל"ה פ"ד ופ"ה איך נכנית פרטוף רחל ע"י הגבורות בסדר ה"ב דלע"ה : ח) כ"כ בע"ה שער עקודים פרק ב' ד"ה ודע כי כאשר וכו' ובשער ל"ה פ"ו ובשער המנות פי' תיורן :

גם הם כי הם לתת חיות המוכרת אל הקליפות כבר הספיק להם
 כמה שנתחמו בהארחת הגבורות שירדו למטה כנו', ולכן אלו הגבורות
 נשארות למעלה ואינם יורדות עדיין. והנה עתה בהכנס תלח פירקין
 תחאין דנה"י דאבא נכנס ג"כ קלת מן היסוד דאבא להיותו ארוך
 ואינו קלר כיסוד דאימא נוק' ואז מתבטלת החיות הקליפות בלחה
 ואז בחי' עמון הראשונה אשר נאחזה בלחה נפסקה ונתבטלה,
 אמנם בחי' מואב שנתחמה למטה ברחל לא נתבטלה לפי שעדיין
 לא נכנסו רק תלח פירקין תחאין דנה"י דאבא ועומדים למעלה
 במוחין ברישא דז"א כנגד מקום לחה בלבד ושם אזרו כח לבטל
 החיות הקליפות משם בלבד שזה ג"כ הוא הטעם למה לא ירדו
 שרשי הגבורות עלמם למטה ברחל מתחלה לפי שאין כח בחלת
 פירקין תחאין דנה"י דאבא העומדים למעלה בראש זעיר לבטל
 החיות הקליפות למטה ברחוק מהם בגבול רחל, ולכן כיון שאינם
 רגועים לירד למטה עד רחל מפחד זה לכן אינם נכנסות כלל תוך
 זעיר ונשארות לל על ראשו למעלה עד אשר יכנסו גם כל הפרקין
 קדמאין של אבא, כי אז ישתלשלו פרקין תחאין דאבא למטה עד
 גבול רחל ואז יהיה בהם כח לבטל החיות הקליפות משם. והנה
 שרשי אלו הגבורות מוכרחים לירד עד למטה לתקן פרטוף רחל,
 ואמנם יש להם פחד לירד כנו' וע"כ מה הם עושים הנה אלו
 הה' גבורות של יסוד דאימא מתחברות עם הה' גבורות שביסוד
 דאבא ואלו העשר גבורות חוזרות ועולות ממטה למעלה עד מקום
 או"א בסוד מ"ן וגורמין זוג ב' אל או"א ומולידים ה' חסדים מלד

אשר זה כל הגבורות, גם אמרו שם מאי ארנון דא זוגא עילאה
 וכו' וזדא משרשן שרשי וכו' לאושטא קריביו וכו', ופי' הענין הוא
 כי ע"י אלו העשר גבורות שילאו מזווג הב' דאו"א והם הנקר' גמלים
 שבשתי היסודות שלהם הנקר' גם הם נחלים כנודע, ואלו הנחלים
 נגדין ונפקין מזווגא עילאה דאו"א הב' הנקר' ארנון וע"י אלו
 הנחלים נתקן מואב וירדו זה אלו השלשים גבורות כנו"ל ז"ו"ם
 את והב' בסופה הם הגבורות הנקר' והב' היורדות ברחל הנקר'
 סופה, וטעם קריאת ארנון הוא כי ארנון חסר ו' הוא והוא בגי'
 ש' והם סוד שלשים הגבורות הנז' כל אחת כלולה מעשר, הם ש'
 ועל שם שלשים גבורות אלו העולים בגי' ש' היורדים מהזוג ההוא
 נקר' הזוג ההוא ארנון במספרים*) ואלו **א"ש** ואין קפדה בא' הימורה
 הם הנחלים היורדים מארנון אל מואב, כי היא הכולל

אבא וה' גבורות מלד אימא והנה הם
 עשרה אחרים*) והנה הודענוך כי כל
 דבר שבקדושה לעולם נשאר הרשימו
 שלה תמיד קיים אעפ"י שעיקר
 הקדושה נסתלקה אח"כ משם, וכפי
 זה נמלא כי יש כאן שלשים גבורות
 כי עשרה גבורות היו בתחלה ה'
 דאבא וה' דאימא והשאירו רישומם
 למטה טרם עלותם וכשעלו אח"כ
 בסוד מ"ן כנו' הרי הם עשרים וע"י

ונבא חיים כי ה' חסדים
 אלו דאבא הם גבורות
 כי הרי מוכח מ"ן דגבורות נעשו
 אמנם נקר' חסדים בערך אותם
 של אימא שהם גבורות גמורות וכמו
 שמלינו בענין ה"ח שביסוד דאימא
 שאינם אלא גבורות של אבא
 שהתלשלו וניתנו ביסוד דאימא
 וקר' חסדים בערך גבורות של
 אימא כנלע"ד:

על כן יאמרו המושלים הם או"א השרים השולטים והמושלים
 העליונים הם יאמרו לאותם השלשים גבורות הנז' שלא היו רגועים
 לירד למטה במואב היא רחל מפחד הקליפות כנו"ל ב"א חשבון
 ר"ל תעלו בסוד מ"ן לעורר זוג וביאה העליונה בין או"א הנקר'
 חשבון בסוד מחשבה עילאה היא אבא והעלו לו מ"ן וע"כ יודווג
 עם אימא ויורד הגבורות כנו' ועל ידם תבנה ותכונן אח"כ עיר
 סיחון היא מואב רחל תחאה ותבנו פרזופה ותגדילוה ע"י התפשטות
 הגבורות מן הדעת שלה עד ההוד שלה כנודע, וע"כ תבנה גופה
 כי ענין זה קרוי בנין. עוד חוזרות ונכללות ביסוד שבה כדי לעשותה
 כלי לזורך זווגה עם זעיר ועשיית כלי זה שבו מ"ן שלה נקר' כונת
 בסוד (שמות ע"ו י"ז) מקדש ה' כוננו ידיך כמבואר אלליו וז"ה
 (במדבר כ"א כ"ו) תבנה ותכונן עיר סיחון היא רחל הנקר' עיר
 כנודע ג), ואמנם זהו מה שיאמרו בתחלה המושלים כדי לבנות
 עיר סיחון, אמנם כל זה הוא לזורך תיקון רחל עלמה הנקר' עיר
 סיחון ומה שנתחדש עתה ע"י בנין הזה הוא כי הקליפות הנקר'
 מואב הנאחזות ברחל נתבטלו משם, וז"ה (במדבר ע"ו) כי אש
 ילחה מחשבון ירלה דע כי כאשר אמרו המושלים שהם או"א הנקר'
 חשבון אל הגבורות שירדו למטה לכונן רחל עיר סיחון הנה כך
 עשו כי הנה הגבורות שהם אש ודין חזק ילא מחשבון מזווג העליון
 הנז', גם נקר' אש לרמוז כי הם שלשים גבורות כל אחת כלולה מעשר
 כנו' והם בגי' עם כללותם אש כי ארנון ואש הם שוים בגי' יען כי מהזוג
 הנקר' ארנון הנעשה בחשבון מחשבה עילאה משם ילאו הגבורות
 הנקר' אש וירדו לבנות עיר סיחון היא רחל כנו' ואחר הכנסתם
 בה ובנייתם אותה ונקר' עיר סיחון אז ילחה להבה מקריח סיחון
 הנז' מן האש הנז' אשר בה כי מן האש יולאה להבה וילאה לחוך
 ואלכה ושרפה ער מואב הם הקליפות הנאחזים במואב שהיא
 רחל והם נקר' ער מלשון ערוה וגלוי יען נעשות ממה שמחגלות
 הגבורות ברחל ומהגלוי ההוא נעשים אלו הקליפות, והנה הקליפות
 האלה הם בעלי צמות ופסילים ואלהים אחרים הנאחזים בגבורות
 אלו שילאו מארנון העליון כנו' וזהו בעלי צמות ארנון:

ובזה נחזור לעניינינו להבין על מה זה נקר' מואב, והענין יובן
 עם הנז' כי הנה ע"י אותם הה' גבורות חדשות שילאו
 מזווג אבא עם אימא אשר הם יוחר ממוסקו והמתיקו את
 הגבורות האחרות כנו"ל וע"י כך ירדו כלם למטה ברחל ונתקן
 בנינו, ולכן היא נקר' מואב כי מהאב העליון היה תיקונה וז"ס
 (משלי ג' י"ט) ה' בחכמה יסד ארץ באבא יסד ברתא ד' ושומר כלל
 זה בכל המקום אשר נזכיר לך בחי' הארה מיסוד אבא אל רחל
 בסוד (שמות ב' ד') ותתלב אחותו מרחוק ובסוד (ירמיה מ"א ג')
 מרחיק ה' נראה לי וכמבואר אלליו בברכת אבות ע"ש ה' ודי
 למבין. גם סבה קריאת שם מואב הוא כי הנה מואב בגי' מ"ט
 שהיא הרו"ה כזו וי"ד ה"א וז"ה ה"ה כלה במלוי אלפי"ן חוץ מן
 הה"א אחרונה שמלואה בזה"ן, והטעם הוא לפי שהה"א אחרונה
 היא ברחל הנקר' מואב אשר כל בניינה נעשה ע"י ה' גבורות
 שעלו בסוד מ"ן כנו' ולכן מלואה בזה"ן, וזהו ג"כ סוד פ' בשיר
 השירים (שיר ח' ו') רשפיה רשפי אש שלהבת יה וגו', פי' כי
 הגבורות של רחל הנקר' רשפים ונחלים הם רשפי אש ר"ל שהם
 שלשים גבורות אשר מספרם הוא אש כנו"ל וביאר מהיכן נמשכו
 וילאו אלו השלשים גבורות הנקר' רשפי אש ואמר כי האש הנז' הזה
 נמשך מן שלהבת אחת שילאה מאו"א הנקר' י"ה כנודע, ומהזוג
 שלהם הנקר' ארנון כנו"ל ילא האש הזה שהוא שוה אליו, והנה
 הגבורות

הזוג ירדו עשרה אחרות כנו' הרי שלשים גבורות וכולם לזורך
 רחל, וסוד זוג זה הב' שזכרנו פה הנה נרמו אלליו בביאור ברכת
 אבות במלת קונה הכל שהוא מזל העליון הנקר' ונקא והוא אותיות
 קונ"ה המזווג לאו"א וע"ש א). והנה עתה בזוג הב' זה אשר נולדו
 עשרה גבורות אחרות נתחברו עם הראשונות ונתמסקו ונתבסמו
 על ידם, לכן אין עתה פחד עליהם פן יתחמו בהם הקליפות
 צדקתם למטה ברחל וע"כ יורדים יחד כלם למטה עד רחל תוך
 ז"א ומחקים ובונים פרטוף רחל, והנה צדקתם כנגד גבול לחה
 חוזרת לקדמותה קליפת עמון להתאחז שם ומה שנתבטל חזר עתה
 למקומו ונשתנה שמו ונקר' בן עמי להורות על זה כי מן עמון
 הא' שנתבטל נמשך הבן הזה משא"כ במואב, ונמלא כפי זה כי
 עמון הוא הלעיר ומואב הבכור:

ונבא אלו הפסוקים ובהם יתבאר למה נקר' מואב. הנה
 הכתוב אומר בפ' חקת (במדבר כ"א כ"ח) כי אש
 ילחה מחשבון להבה מקריח סיחון אכלה ער מואב בעלי צמות
 ארנון. והענין הוא כי הנה בלק מלך מואב היה שהוא כנגד קליפת
 רחל וחשבון עיר סיחון מכלל ערי מואב היתה, וז"ס פ' על כן
 יאמרו המושלים ב"א חשבון וכו' וגם ארנון מערי מואב היא והענין
 הוא, וכו' יתבאר מ"ש בס"ה פ' בשלח ב' וז"ל ואת הנחלים ארנון
 ועט נתליא דאשחכחו ואתנגידו מההוא אחר עילאה דאקרי ארנון
 מאי ארנון זוגא עילאה דחציבותא דלא מתפרשאן לעלמין כד"א
 (בראשית ב' י"ג) ונהר יולא מעדן וכו', וביאור הענין הוא כי סיבת
 והויית ותיקון הקליפה הנקר' מואב ועשיית גבולה היה ע"י ארנון
 ר"ל ע"י הזיווג הב' של או"א כמש"ל, וז"ס כי ארנון גבול מואב ר"ל
 כי הזוג העליון הנקר' ארנון הוא היה סיבה שנגבל גבול מואב
 ונתחמס ונתקן והוא רחל תחאה שהיא המלכות כי ע"י הגבורות
 ההם נתקן פרזופה ונגבל תחומה. וזוה הבין מאמר ס"ה שזכרנו
 כי כל כונת דבריו היא לרמוז את הגבורות היוולדות מהזוג הנז',
 וז"ס שם את והב' בסופה כד"א (משלי ל' ט"ו) לעלוקה ב' צנות
 הב' ובסופה היא ים סוף שהיא רחל מלכות סוף כל המדרגות

הגהות וחידושים

(א) בשער הכונת כונת העמידה לז"ב ע"א : (ב) דל"ז ע"א : (ג) כוהר ויקרא דף ה' ע"א ובאחרי מות דס"ח ע"ב : (ד) נזכר בתיקונים תיקון ס"ט דק"ה רפ"ב :
 (ה) בשער הכונת דל"א סע"ד :

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליניתי וק"ש וע"ש. ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחוריו ז"ל והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה ג"כ בענין כונות הספלה :

גומל חסדים טובים (ז) תכוין בתחילה לתקן (ה) נה"י דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס חסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דז"א. גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והקרא כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים כנ"ה דז"א אח"כ תכוין כונה צ"ג ו"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמלעות דמלך אבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמלעות שבו (י) וכנגד ג' האמלעות האלו שמלך אבא אומר גומל שהוא בגי' ג' היות דאבא (ז) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמו במלת חסדים כנו' והרי צ' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמלך אבא בחגיגת דז"א ויעקב יולא במקום הת"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחתונות דמלך אבא ומשם נעשה פרוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חוי"ב שבו שעדיין לא יש בג' אמלעות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קלר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאידיים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות צ' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר אדעתך כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימ' אינם יולאים אל רחל עד שכנסין נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ. (ט) והנה אע"פ שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימ' (יג) עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חגיגת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמלעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחוץ בקרוב ויכולה לקבל הארתם ליהיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תחתין ליהיותם קרובי' אליה וז"ס ותחלב אחותו מרחוק ופי' בזה כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"ל מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבל (ח) עתה נכנסין גיר דאבא ברישא דז"א ויורדין ג' פרקים אמלעיים במקומם הראוי להם שהם

חגיגת דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נה"י דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימ' לננום במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמו קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכוין כי קונה הכל הוא גי' ר"י שהם ג"פ ע"ב והם ג' היות דמילוי ע"ב דיודין (ד) והם בחי' ג' דאבא שהם ג' היות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמלעות היו ג' היות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמו במלת גומל ושלש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הוי"ו פשוטות רק בסוד מלוי ההיות בלבד שה"ס אליה אברהם כו' כנ"ל

ועשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים צ' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסייע הב' היא במקומם האמיתי שהם חג"ת דז"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת דז"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין וגדלות דמלך אימא. גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע צ' אל מקום ג' האמלעות כנו' ואמנם כאשר תכוין בבחינת המוחין דג' האמלעות תכוין בסוד האה הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' האמלעות הנקרא גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא ה"א וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההי' דלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור טורא וכמו שנתבאר במלת האל ה'אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהי'ן שבהן לכן לא נרמוז כאן אלא ההי'ן. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' טורא גם תכוין כי הה"ת דמלך אימא הם עתה מתחילין להתפשט בז"א דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת. גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמלעיו' עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלת המוחין הנכנסים בהם וענין זה הוא בסוד הגדולה שביארנו לעיל אך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה וצאות ו' יתירה שבמלת והטורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתוני דאימ' (א) כבר נכנסו התחלת קנה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארפו יורדת ומגעת דרך קו האמלעי עד הת"ת דז"א וזה נרמו צאות ו' של והטורא ועי' זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטור' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריון** פי' כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המבוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא ונוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטוקבי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. ובמלא כי שלש הארות אנו לריבין להמשך. האחד לס"ת ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הת"ת דז"א הוא שיפור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוצאים ופועים זה בזה ומכ"ס זה בזה ונלו' הארתם והכאתם היא באופן זה. תחילה תכוין כי ייוד פעמים ה"א הוא בגי' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו (ג) ומוליקה ק"ך אורות. ואח"כ מכה האור בה"א והוא בגי' ע"ח שהם ואו פעמים ה"א ואם תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ה היו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא היות דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהיות דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכוין להמשך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכוין במלת אל. אח"כ תכוין להמשך לעשות הכתר דרחל במלת עליון ובמלא שבתחילה תכוין להמשך הארת ז"א צב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרוף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונדע כי אימא היא היות דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של היות זו לוקח יעקב לפי שצמוד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהיות דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההיות דס"ג לפי שיעקר אחיזה יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ל כבר רמזנו בחי' הארתו צאות ו' של והטורא כנ"ל. וע"י הארה זו יוכל יעקב ללאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך אבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלת הארה מן אימא ולא כולה רק קלתה שהוא שם יי"א מן היות דס"ג כנו'

חננאל וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) עיין חו"ה דז"ו פ"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) ע"ה פ"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה יע"א: (ו) עיין חו"ה דמ"ה פ"א ע"ה ד"ד פ"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה בכללים סי' י' ע"ה פ"ד ד"ס ע"א: (ט) ע"ה פ"ה פ"ד פ"ד משער העמידה

מכיל דכתיב אך טוב וחסד ירדפונו כו' והענין הוא כי היסוד ההוא הוא הויה דמלוי יודין הוא בנ"י חסד וכולו הוא מתפשט ויוצא אל יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ושאר גנוז חוץ יסוד דו"א:

והנה אם חסר חשבון הכ"ל מן ע"ב ישאר בנ"י טוב והרי נמצא איך האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר הם בנ"י טוב והם גנוזים ללדיקים שהם לדיק ולדיק ר"ל לזורך וזוג ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דאיח' (טו) ונמצא כי אז בזוג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב' ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בתוכו וזה הטעם שנתבאר אללנו כי הזוג דז"א שהוא הזוג ישראל עם רחל הוא עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ת במקומו. גם תכין כונה כוללת לשלשון במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב וביאר ענין ה' זו אני מסופק איך שמעתי ממו"ל כי שמעתי מאדם אחד ששמע ממו"ל שפנינה הוא כי בתחילה היו לו ב' מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין עלאין לכן עתה לקח הארה (ו) מהם ונמצא שיש לו ה' הארות . אבל מה שלע"ד ששמעתי ממו"ל הוא באופן זה והוא כי הנה יעקב לוקח הארת מן או"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהשני דעתן קלה כמשי"ת באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח יעקב. ואות כ' של הכל תכין בה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כנ"ל לפי כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ג שבה כי דעת אין בה לפי שהדעת מלד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו ב' דז"א ולא נשאר לה רק הה"ג וה"ם ה' הויות שפולטים בנ"י ק"ל בסוד נשים דעתן קלה כנ"י בזה"ל פ' שלח לך באות ל' מן הכ"ל שהוא אל הג' מוחין עלאין דמלד אבא הנמשכין עתה ב"א כנ"ל . גם תכין כי הנה גם יעקב הוא דכורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא ולרין לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא בנ"י ר"י שהוא בנ"י א"ל חלק למד וכודע שהתקון הא' ד"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמשי"ת אל רחום וחנון כו' והוא ע"ד מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיקנ' דו"א: **וזהו חסדי אבות** (ז) הנה כבר נתבאר שעשיתו חב"ד ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי

המגולים המתחננים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל. וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ג שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמלעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית חג"ת ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזכר חסדי אבות (ח) וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם פי' ב' לפי שהאבות הם הג"ר וחגיית הם הבנים שלהם ונקר' חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים אבות וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא מלד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מלד אחר דז"א ע"י אור דאימא ולכן תכין במלת וזכר שהוא בנ"י הויה דע"ב דיודן דאב' ואינה דיודן באימא ושניהם בנ"י זכר:

ומביא גואר לבני בניהם כאן תכין לפשות שלשה אחרונות שהם נה"י דיעקב ורחל מן ג' פרקין תתאין דנה"י דז"א כנודע ותכין באומרו לבני בניהם שהם נ"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם הנ"ל כי ג"ר חב"ד נקר' אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמבו' לעיל במלת אלהי אברהם כו' והג' אמלעות חגיית הם בנים שלהם ונקר' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנ"י והג' אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנ"י ובמלת גואר תכין אל היסוד דיעק' ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אבא דז"א כנודע לוי"א ומביא גואר לבני בניהם כי הוא הבאה חמשה ממש משא"כ בשלשה אמלעות שלהם שיש להם אחיזה כנגד ב"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון זכיר' כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במציאו' (י) וגודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל אע"פ שגם בו שייך לשון גאולה עכ"ל תכין באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד' ליון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת **□** סתומה בסוד כי לא נתל'

כי מילוי אופיות הויה דע"ב דיודן הוא בנ"י אלהי שהוא מ"ו . גם תכין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אלמעי' למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת האל. ואח"כ נסעו נסיעה שנית במקומם במלת הגדול הגבור והטרא כנ"י והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום לר מאד והוא האש הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום לר בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב' שם לסיבת היותו מקום לר ואח"כ ע"י מעשינו באומרו הגדול הגבור והטרא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמלעות הדבר ואח"כ ירדו בחג"ת דז"א:

אמנם אין הדבר כן אלא בפעם אחד יורדין עד חג"ת דז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע' א' ואין לורך אל נסיעה אחרת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה אנו מעוררים את האור העליון דמול' עלאה קדישא (א) דאריך שהוא תיקון י"ג של וקנה שהוא אופיו' קונה ממש וע"י אור גדול הנמשך עתה מזה המול' במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה בנסיעה א' ולא ילטרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי זהו סוד ענין זוג במול' עלאה עלמו וע"י הזוג ההוא נוסף אור הנ"י ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה במה שהודעתך כי זוג או"א במול' אחללו וזכו שלהכניס שלשה תחתונות דאבא הולך זוג במלת אלהינו ואלהי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זוג אחר לענין שלשה ראשונות. (ב) גם תכין לענין הכ"ל כי ע"י מול' עלאה הנרמז במלת קונה כנ"י נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל כמבואר אללנו בכמה מקומות איך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י חוספת באים המיו' נאחזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחוס שבת ולפי שתמיד באים מתחדש לכן לרין לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל כדי לתקן ולהאילל מתחדש את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך ב"פ הא' היא במלת אל עליון (ג) שה"ם הכתר הנ"י דאריך ונקר' אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא מו"אם אותם לחון ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקנה בסוד מזלח עלא' דדיקנא דאריך אשר הוא מו"אם את הכל שהוא היסוד (ד) כנ"י. גם תכין במלת הכל כי כל בנ"י חמשים שהוא כללות החמשה חסדים הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כלול מעשר כנודע. וגם מתפשטו' ויורדים בתוכו הה"ג לזורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל ה' לנוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מ"איות התפשטו' זה החסדים ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם תכין כי עוד עתה לא היו ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו כולם במקומם איז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס עתה למטה והוא כנ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד. גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הנה"ג דאימא הנרמזים באות כ' מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים קלה (ה) כמבואר אללנו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין דר"ם. גם תכין כי כל זה שביארנו שנמשך ליעקב ורחל הם באופן זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל ולכן תכין מלש קונה ברחל שהוא גי' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק' ללס דז"א מלד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי יודין שהוא גי' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול' עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה ללדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק וגם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד ההוא דז"א וסם נקרא בסוד אור זרוע לדיק. ואומרו שיהיה מאיר מסוף העולם ועד כופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה ב"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד דז"א . והנה כאשר יוצא אור מזה היסוד דאבא כדי להו"א כנגדו פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יוצא להיותו נגזו שם אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז שם וז"ם אך טוב וחסד ירדפונו כל ימי חיי כו' הנ"י בפי' תרומה בדי' קס"ח ע"ב וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא תפשט לנחתא לתתא חסד כד נחתא לתתא ועבדי טיבו עם כל בריין בלדיקי וברשיעי ולא חייש ואע"ג דדרגא חד הוא

הנהרות וביאורים: (א) דדיקנא דאריך: (ב) עו"ת דנ"ד פ"א: (ג) כפס"ח הנוסח שהיא ז"א שהיא הכתר הנקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק ה"ג שהיא גי' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) גם מהם: (ח) פי' שח"ת משער העמירה: (ט) כי חג"ת נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא כפס"ח: (י) אמנם תכין כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הגאולה אך היסוד של רחל כו':

[סה:]

קוֹנֵה הַכֹּל

פנימיות דפנימיות

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא (לפני חילוף)	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולזווג ב' מזולין נוצר ונקא.

אלף יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

ולחמשיך אור גדול ממזל ונקא לדעת דאז"א ולזווגם.

זיווג אז"א	←	ונקה
יאההויה		אלף יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולחמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולחמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחו"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולחמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחו"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש ס' שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבארו בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכוין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חששתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעייין יבחר. יא"ה

פנימיות דפנימיות

(O) לזווג תרין מזלות נוצר ונקה דדיקנא דא"א

אלף יוד ה' ויו ה' ה'

ולהמשיך אור גדול למנוח וכלי חכמה דז"א ומשם לכל י"ס דז"א,
 להאיר אור גדול בנו"ה^(א) ויסוד דז"א להאירו ולגלותו

**אהיה
 יהוה**

ג' כלי חכמה דז"א

**יוד ה' ואו הא
 י' יה יוה יהוה
 יוד הא ואו הא**

**אהיה
 יהוה**

**אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו**

**אהיה
 יהוה**

ג' כלי הוד דז"א

**או-נ"י
 א צבאו צבאות
 אורת**

ג' כלי יסוד דז"א

**יאהדוניה
 שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד
 שיין דלת יוד**

ג' כלי נצח דז"א

**יהוה
 צ צב צבא
 צבא**

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

לזווג ב' מזלות נוצר ונקה דדיקנא דא"א^(O)

יוד אלף ה' ה' ויו ה' ה'

ולהמשיך אור גדול לדעת דבין או"א וממנו ימשיך או"פ לתקן ולעשות יסוד דז"א החדש

**אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו**

ג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

**שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד
 שיין דלת יוד**

O עי' באתי לגני ח"א דף פ"ה סע"א. להביא נה"י חדשים דז"א, ג"ר דאבא, לדחות חג"ת, בלי עיכוב בגרון.

א. עיין ע"ח שכ"ט פ"ח, ח"ב דף כ"ה ע"ב.

◇ עי' שעה"כ דף ל"ד סע"ד, אימא מתפשטת עד הוד. לכן צריך זווג נו"נ לתת כוח לאימא לעשות יסוד.

להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א [סו:]

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אֱהִיָּה

לג' כלי דעת דז"א
יְוֹד הִי וְיִין הִי
יְוֹד הִי וְיִין הִי
יְוֹד הִי וְיִין הִי

לג' כלי חכמה דז"א
יְוֹד הִי וְיִין הִי
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
יְהוָה
אלף, אלף למוד, אלף למוד הִי,
אלף למוד הִי יוד, אלף למוד הִי יוד מם
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)
יְוֹד הִי וְיִין הִי
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי לְמוֹד

יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד בינה	יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד חכמה
אלף למוד הִי יוד מם	אלף למוד הִי יוד מם
דעת דגבורות	דעת דחסדים
אלף למוד הִי יוד מם	אלף למוד הִי יוד מם

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

[סז:]

לג' כלי הוד דז"א
אֱהִיָּה
א צבאו צבאות
אֱהִיָּה

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
שִׁין, שִׁין דלת, שִׁין דלת יוד
שִׁין דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוָה
צָבָב צָבָב
צָבָב

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאי דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א (ולהלביש) [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

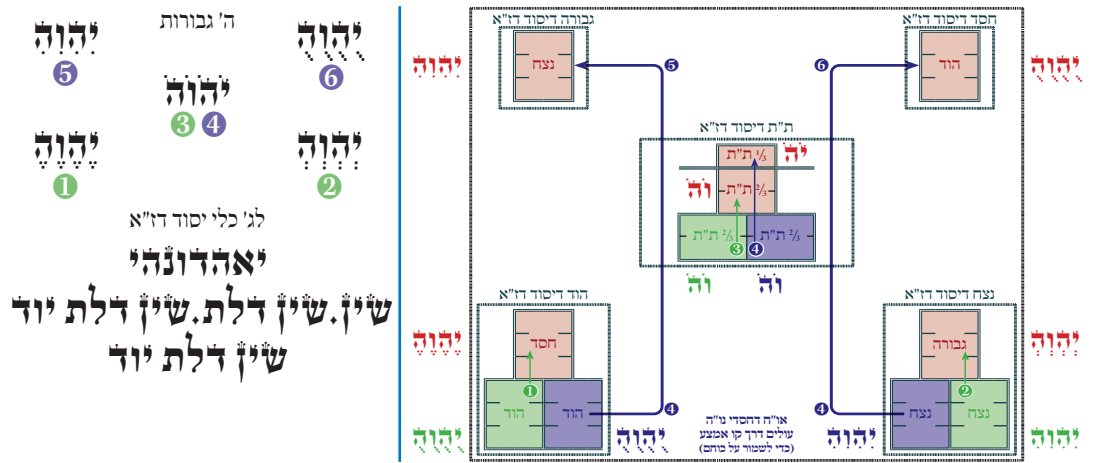

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו). ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא, ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח), ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ה ח"ב דף ה' ע"ג).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים
פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא
ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת]
דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) **7** להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב)
יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) [או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא].

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.
וכפל ה[ב' שלישים העליונים ד] או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.
ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני הצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה
שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ה ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'].

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

יהוה

ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה

ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר פנימיות דפנימיות דז"א

אהיה אהיה
יהוה יהוה

[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*		[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אלף הי יוד הי	[חכמה]	יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי	[בינה]	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	[חסדים]	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	[גבורות]	יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א*

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנו', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(א) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יהוה יהוה

הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.

נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד הגת' של ישסו"ת ב'

(הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאוירא שבתוך הגולגלתא דז"א.

כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דהג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א.

א. עיין במבוי"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.

[סח.]

להמשיך ל"מ דישסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (0)

(ב) מקיפי מ' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

(א) מקיפי ל' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

○ הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
 עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ס.

[כ.ט.] **דחסדים** (א) דנצח הנג' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א
 [יחד עם או"ח דאו"ח] לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח]
 דחסדים דהוד הנג' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י ייה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה' גבורות (דרך החוזה) לדעת דרחל [להוציא ולתקן ה"ס העליונות מכוח קיבוץ הה"ג (ברכת הבית ברובה). ועוד ד"ס אחרות משאר בירווי אורות דחלקה, עם המלכות], ונשלם ל"ס [פרטיות] דדעת. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ך

(נקודה שורשית)

ך

(הגדלה)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א, וגם הוי"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 ♦ עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א.
 עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ג ז').
 ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

לתקן י"ג תיקוני דיקנא דיעקב, כי קונה הכל גי' א"ל פשוט ומלא, והוא תיקון הראשון ואחריו לתקן כל הי"ג
אל, אלף למד (גי' קונה הכל) **רזום, וזנון, ארך, אפים, ורביזסד,**
ואמת, נוצרזסד, לאלפים, נושא-עון, ופשע, וזטאה, וזקה.

וזכר זסדי אבות

[כט:]

חיצוניות דפנימיות

או"פ ממוחין דאבא שביסוד
ז"א לעשות חג"ת דיעקב
ורחל

פנימיות דפנימיות

וזכר גי' ע"ב וקס"א דאו"א.
יוד הי ויו הי ע"ב
אלף הי יוד הי קס"א

לתקן חג"ת דפנימיות דיעקב ממוחין דאבא שהוא ע"ב לפני (בפנים) חג"ת (פ"א)

דנה"י דז"א

יוד הי ויו הי

גי' כלי גבורה דיעקב

יהוה
אלהים
אכדטם

גי' כלי ת"ת דיעקב

אלף למד הי יוד ממ
צבאות
השתפא

גי' כלי חסד דיעקב

אלף למד
אלף, אלף למד
אל

להמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבורות עליונות (חג"ת) בלבושי יסוד דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל).
להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן
[כנגדם מאח', ג' פר'] חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א) [מבירורי אורות דחלקה]

אלף הי יוד הי

להמשיך גבו' דחסד [המגדיל ט"ס
דמ"ה וב"ן, עם המל', ולבנות ולתקן
ספירת החסד דרחל כלול מיי"ס

להמשיך גבו' דגבו', והארת חוד דאימא
שבפ"א דהוד דז"א, [להוציא ספי' כנגדה,
עם המל', וח"ס] ולת' גבו' דרחל כלול מיי"ס

להמשיך גבו' דגבורה
(מגדיל)
יהוה

גי' כלי גבורה דרחל
יהוה
אלהים
אכדטם

להמשיך [להוציא ג"ס מ] ג' גבו' דתנ"ה
[ח"ס]. לבנות ולתקן ספי' ת"ת דרחל
כלול מיי"ס (ברכת הבית ברובה) (◇)

להמשיך גבורות דתנ"ה
(בסיס ומגדיל)
יהוה
יהוה יהוה

גי' כלי ת"ת דרחל
אלף למד הי יוד ממ
צבאות
השתפא

להמשיך גבו' דחסד [המגדיל ט"ס
דמ"ה וב"ן, עם המל', ולבנות ולתקן
ספירת החסד דרחל כלול מיי"ס

להמשיך גבורה דחסד
(מגדיל)
יהוה

גי' כלי חסד דרחל
אלף למד
אלף, אלף למד
אל

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד]. ובמבוא שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).

◇ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין ליסוד דנוק' על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל,
לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

ומביא גואל

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור פנימי ממוחין דאימא
שביסוד ז"א, לעשות נה"י דיעקב ורחל

פנימיות דפנימיות

לתקן נו"ה דיעקב לפני (בפנים) נו"ה
(פ"ת) דנה"י דז"א, ויסודו מאור יסוד
דאבא, היוצא מיסוד דנה"י דז"א

ג' כלי הוד דיעקב

אלהים

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

במוכן

ג' כלי יסוד דיעקב

ש"ן דלת יוד

ש"די

ש, ש"ד, ש"די

ג' כלי נצח דיעקב

אל

א, אל

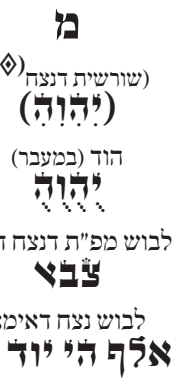
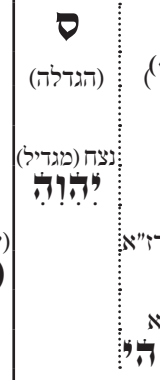
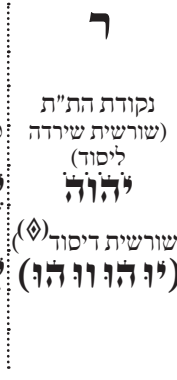
בם

לבני בנייהם

להמשיך גבו' דהוד דז"א (מגדיל), וס"א
(הגדלה). [וס"א מהארת פ"ת ד] הוד דז"א
[וס"א מפ"ת דפ"ת דהוד] דאי' שבתוכו [עם
המל' (ג' נקו)]. ולהכותם זב"ז (9 נקו),
ולבני' ולתקן י"ס דהוד דרחל [מב' חלקה]

להמשיך כללות ה"ג (מגדיל).
[עם נקודת היסוד] ונקודת הת"ת
דנוק' (ב' שורשיות), [וז"ס מבירורי
מ"ה וב"ן דחלקה], ולבנות ולתקן
[ספי' ה] יסוד דרחל, כלול מ"ס

להמ' [ולחוצ' ג"ס מאור] פ"ת דנצח
דז"א, ומנצח דאימא, ומגבור' דהוד
[במעבר, עם המל']. וע"י גבו' הנצח
[ו"ס מבירורי חלקה], לבנו'
ולתק' פ"ר הנצח דרחל, כלול מ"ס

ג' כלי הוד דרחל

אלהים

א אל אלה אלהי אלהים

במוכן

ג' כלי יסוד דרחל

ש"ן דלת יוד

ש"די

ש ש"ד ש"די

ג' כלי נצח דרחל

אל

א אל

בם

ע"י באתי לגני ה"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשיות (כמו בכל האטב"ח, אולי מלבד הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

סדר כוונות מקיפי התפילין

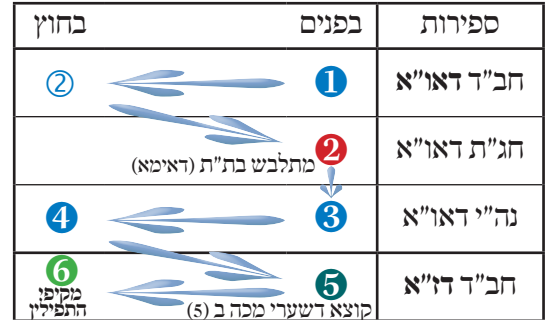
עץ חיים למוצאייהם

(בתיבות אלהינו עד ואלהי יעקב - פנימיות דחיצונית)

עיין שער מאמרי רשב"י דף נ"ד סע"א. שעה"כ דף צ"ה סע"ב. באתי לגני ח"א דף ע"ז סע"א.

בתיבת אבותינו, נעשה יחוד דמקיפים דחג"ת דאו"א (2), ונולדים ג' מוחין (6), שהם ג' מילויי ס"ג (ל"ז) מחג"ת דאימא (2). כמובן שהם יורדים ומשתלשלים דרך שאר בחינות המקיפים, עד שמגיעים לחב"ד דז"א (5).
 בחינה (2 - חג"ת דאימא), יש בו גם כן ג' ל"ז. כל אחד מהם מתפרט לחו"ב חו"ג, והם נקראים מוחין ישנים (בא"ל).
 בחינה (6 - חב"ד דז"א), שנולדו מיחוד של בחינה (2) כנ"ל, נקראים מוחין חדשים, וגם נקראים מקיפים שניים ביחס לישנים. וכאשר נולדו המוחין החדשים מהישנים, הם (6) לוקחים מהם (2) הארת הבחינות שלהם (אחד לאחד, לפי אותו המבנה), בכל אחד מג' הל"ז הנ"ל. וכן, כאשר מקיפי התפילין (6), יגיעו ל (5), יקבלו הארה גם משם (בא"ל). וכאשר (6) יגיע למקומו (מוחין למצח דז"א), כל אחת מההארות האלו יימשכו למקום אחר, וראה בטבלאות להלן.

טבלת 6 בחינות מקיפי התפילין (עפ"י מאמרי רשב"י):

ו' בחינות מוחין (חו"ב חו"ג של מקיפי התפילין) ((6) - רמוז בו' דואלהי יעקב: חכמה (1), בינה (2), חסדים דדעת עליון (3א), גבורות דדעת עליון (3ב), חסדים דדעת תחתון (4), גבורות דדעת תחתון (5), דעת תחתון-המתשפט (6).

טבלת מרכיבי הכוונה (השפע שמקיף 6 קיבל):

(6) יוד ה' ואו ה'	דמקיפי חג"ת, שנולד מיחוד חג"ת דאו"א.
(2) יוד ה' ואו ה'	[מחב"ד] דמקיפים שבת"ת, שנולדו בק"ש.
(5) ה'	מחב"ד שבפנים.
י	מקוצא דשערי דז"א, (נשאר בחב"ד)

התפשטות פרטי מקיפי התפילין עצמם - ג' ל"ז (6). וכל אחד מג' הל"ז הנ"ל מתפרטים ל- אל, וו'.

ג' ל"ז (6)	בתיבה	השפע	פרטי הל"ז	יעד בזו"ן
ל"ז (6) חב"ד דז"א ג' אל ו-1 (אחד בכל קו)	אלהי אברהם	אל	מקיף דחסד דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] להכמה דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] חסדים דדעת עליון דז"א
	אלהי יצחק	אל	מקיף דגבורה דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] לבניה דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] דגבורות דדעת עליון דז"א
	ואלהי יעקב	אל	מקיף דת"ת דאימא, מוחין למצח דז"א	מקיף [דתפילין] לחו"ג דדעת תחתון דז"א
		ו		מקיף [דתפילין] דדעת תחתון (המתשפט) דז"א

התפשטות פרטי השפע (הארות) שקיבלו מ (2) - ג' ל"ז. וכל אחד מג' הל"ז הנ"ל מתפרטים ל- ל' (ג' י', א', וו').

מל"ז (2)	בתיבה	השפע	פרטי הל"ז	יעד בזו"ן	רמז בתיבת אלוה"י (בג"י)	
מל"ז (2) חג"ת דאו"א ג' ל' (בכל קו)	אלהי אברהם	י	דחכמה פרטית דחו"ב וחסדים	חכמה - מקיף חיצון דחו"ן	חכמה - מקיף חיצון דחו"ן	
		י		חסד - דפרצוף חיצון דז"א		
		י		נצח - דפרצוף חיצון דז"א		
	אלהי יצחק	י	דבינה פרטית דחו"ב וחסדים	בינה - מקיף חיצון דבג"ה	גבורה - דפרצוף חיצון דז"א	
		י		גבורה - דפרצוף חיצון דז"א		
		י		הוד - דפרצוף חיצון דז"א		
ואלהי יעקב	י	דחו"ג פרטית דחו"ב וחסדים	דעת - מקיף חיצון דדת"י	ת"ת - דפרצוף חיצון דז"א		
	י		ת"ת - דפרצוף חיצון דז"א			
	י		יסוד - דפרצוף חיצון דז"א			
מל"ז (2) חג"ת דאו"א	אלהי אברהם	א	דחכמה פרטית	חב"ד דנוק' - תרין תפוחין (י' וחוטמא ו')	חכמה - מקיף חיצון דחו"ן	
		א		דבינה פרטית		חג"ת דנוק' (לפי אותה החלוקה יו"י)
		א		דחו"ג פרטית		נה"י דנוק' (לפי אותה החלוקה יו"י)
	אלהי יצחק	ו	דחכמה פרטית	דגבורות	נצח דפה דז"א - שפה עלינה	
		ו		דבינה פרטית	הוד דפה דז"א - שפה תחתנה	
		ו		דחו"ג פרטית	יסוד דפה דז"א - לשון	

הארת החב"ד דז"א, וקוצא דשערי עצמו.

הנותן	בתיבה	השפע	מקור	יעד בזו"ן	רמז בתיבת אלוה"י (בג"י)
חב"ד דז"א	אלהי אברהם	הח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לנקב ימין דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דז"א. פסיעה למלכות [דז"א]	ה
	אלהי יצחק	הח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לנקב שמאל דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דנוק'. פסיעה למלכות [דנוק']	
	ואלהי יעקב	הח"י	מחב"ד דז"א (5)	תלת ווי"ן לבין תרין נוקבין דחוטם דז"א, ומשם לחו"ן בג"ה דת"י דדעת (המזווג). פסיעה למלכות [דדעת]	
קוצא דשערי (נשאר ב 5)	אלהי אברהם	י	י	דקוצא דשערי נשארו למוחין עצמם (5), הם רק גורמים למקיפי התפילין (6) לצאת	י

פרטי מקיפי התפילין הנמשכים לזו"ן (הארת 2 לבחינת 6 ומשם לזו"ן - באתי לגני ח"א דף ע"ז סע"א)

בתיבות	מתוך ל"ז של (2) כללי		נותן הארה ל- ל"ז של (6)		יעד בזו"ן (פר' חיצון דו"א)
	פרטי	כללי	י	←	
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	חכמה דו"א
אלהי יצחק	חכמה	←	י	←	בינה דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	דעת דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	חסד דו"א
אלהי יצחק	בינה	←	י	←	גבורה דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	ת"ת דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	י	←	נצח דו"א
אלהי יצחק	חסדים	←	י	←	הוד דו"א
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	י	←	יסוד דו"א
אלהי אברהם	חכמה	←	א	←	חב"ד דנוק'
אלהי יצחק	גבורות	←	א	←	הג"ת דנוק'
ואלהי יעקב	חסדים גבורות	←	א	←	נה"י דנוק'

ביציאה למצח, לוקחים הארת קוצא דשערי - י (ג' יודיין-כנגד חב"ד)
 י - אלהי אברהם
 י - אלהי יצחק
 י - ואלהי יעקב
 ויוצאים (6) עם כל השפע שקיבלו.
 וכל האותיות האלה ביחד, מרכיבים את תיבת אלוהי.

וּאֱלֹהֵי יַעֲקֹב

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דדת"י דדעת.
 ו' דואלהי היא הדעת עצמה. גם הוא כנגד ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה"י ואו ה"י - אל מקיף דגבורה דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לדעת דז"א.
 ו' חו"ג דדעת תחתון, ודעת תחתון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לדת"י דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מחוכמה דחכמה ל] דעת דז"א.
- י [מחוכמה דבינה ל] תפארת דז"א.
- י [מחוכמה דחסדים ל] יסוד דז"א.
- א [מחוכמה דגבורות ל] לנה"י דנוק'.
- ו [מחוכמה דגבורות ל] לשון, יסוד דפה דז"א.

6 ו', מבין ב' נוקבין, לחח"ן בג"ה דת"י דדעת המחבר זו"ן, פסיעה למלכות שבנו.

אֱלֹהֵי יִצְחָק

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דבג"ה דבינה.
 ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה"י ואו ה"י - אל מקיף דגבורה דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לבינה דז"א.
 ו' עטרא דגבורות דדעת עליון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לבג"ה דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מבינה דחכמה ל] בינה דז"א.
- י [מבינה דבינה ל] גבורה דז"א.
- י [מבינה דחסדים ל] הוד דז"א.
- א [מבינה דגבורות ל] להג"ת דנוק'.
- ו [מבינה דגבורות ל] לשפה התחתונה, הוד דפה דז"א.

6 ו', מנקב שמאל דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י דנוק', פסיעה למלכות דמלכות.

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

תקין בעל היסודות והמחות סולם

פנימיות דחיצוניות
 מקיפין דתפילין דחח"ן דחכמה.
 ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

- 6 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפי חג"ת [דאו"א].
- 2 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפים שבתפארת.
- 5 ו', מחב"ד הפנימיים.
- י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה"י ואו ה"י - אל מקיף דחסד דאימא מחוץ למצח דז"א מקיף לחכמה דז"א.
 ו' עטרא דחסדים דדעת עליון.

- 2 ו' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת, לחח"ן דפרצוף החיצון דז"א.
- י [מחכמה דחכמה ל] חכמה דז"א.
- י [מחכמה דבינה ל] חסד דז"א.
- י [מחכמה דחסדים ל] נצח דז"א.
- א [מחכמה דגבורות ל] לתרין תפוחין וחוטמא (חב"ד) דנוק'.
- ו [מחכמה דגבורות ל] לשפה העליונה, נצח דפה דז"א.

6 ו', מנקב ימין דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י דז"א, פסיעה למלכות [שבון].

שע"י אור המזל במו' דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה (לחג"ת) בנסיעה א' ע"ש. ואח"כ כתב גם תכוון וכו' צריך אור עליון דאריך ולזיווג שלו לתקן ולהאציל מחדש את הנה"י דו"א ע"ש. ומבואר שהם ב' כונות. וכונה הא' לא נזכרה בסי'. ואפ"ל במה שיש לדקדק עוד, שהנה בשה"כ כתב בתחי' כונת כניסת ג"ר דאבא, ודחיית החג"ת לחג"ת והנה"י לנה"י, ואח"כ זיווג המזלא וקבלת המו' דאבא הארה ממנו שלא יתעכבו החג"ת בגרון, ושלהכניס הג"ר דמו', ואח"כ עשיית הנה"י החדשים, וגם הוא ע"י המזלא. ואילו הרש"ש זיע"א סידר בתחי' זיווג המזלא לעשות הנה"י, ואח"כ כניסת הג"ר דאבא, ודחיית החג"ת והנה"י. ולקו"ד שבכונה סידר ככה. שהוא סובר שעיקר זיווג נו"ן הוא לעשות הנה"י, ולא למנוע התעכבות המו' בגרון. כי איזה נזק יצא מזה אם יתעכבו כמו מו' דאי'. אלא שעיקר הזיווג הוא לעשות גה"י, ולהכניס המו', ומזה נמשך הארה למו' שירדו למקומם במרוצה. ובשה"כ לא נחית לסידרא. ולכן אחר שסידר הזיווג ועשיית הנה"י כתב להמשיך המו' ולדחות החג"ת לחג"ת, שבזה נכללה ממילא הכונה ההיא שהמו' לא מתעכבין בגרון. ומה שלא הועיל זיווג או"א באו"א שלא יתעכבו מו' דאי' בגרון, אפ"ל לפי הפשט, שזיווג או"א לא מספיק לזה, וזיווג המזלות יספיק. ומה שלא היה שם זיווג מזלא כדי שלא יתעכבו, אפ"ל כמו שא"ל שאין היוק אם יתעכבו. עוד אפ"ל שיותר טוב שיתעכבו, שבזה ימתקו את מו' דאלקים דקט'. ועי' גה"ש דכ"ח סוע"ג מ"ש ולהמשיך מהם הארה וכו' ואז מתחברים הוי' ואלקים וכו'. וא"ש את"ם.

וכפי ההנחה הזו יצא, שבאו"א נזדווגו רק או"א ולא המזלא, וכאן המזלא ולא או"א. כי לא נז' זיווג או"א בתיבה זו בשה"כ ולא בסי'. ואולי לא חששו להזכירו, דכללא הוא שא"א לז"א לקבל מא"א אלא באמצעות או"א שהם יזדווגו ויעבירו השפע לזו"ן (עי' שא"א פ"ז). ומל' שה"כ דרו' ב' ופע"ח פי"ד דעמידה משמע קצת, שגם או"א מזדווגים. אמנם בע"ח שכ"ט פ"ח כתב בהדיא שלא ע"י או"א ע"ש. וי"ל. אח"ז ראיתי מ"ש הש"ש ז"ל בדרו' דז' אות ל'

בקבוץ. ועוד שבמוח הבינה צייר שמות המו' עם הוי' בקבוץ, וזה כמו שצייר בחכמה עם הוי' בחירק, (וצ"ל שהיה צריך לצייר הוי' ואהי' בכ"א כרגיל) ועוד הוי' שני' בקבוץ שהיא החס' דהוד, כמו הוי' בחירק שבחכמה שהיא החס' דנצח. ונשאר מיותר הוי' ג' בקבוץ. ובהק' בעמוד שלפני' כתב להמשיך הארה מהוד דאי' שהיא הוי' בקבוץ. וזה לא מובן, שההארה מהוד דאי' הכונה מלבוש ההוד דאי', והוא אהי' דאלפין, וכמו שמצייר בב' הבחי' כף וקץ. וכנראה שיש כאן ט"ס.

(סה, א) **טובים**. חי' דפני'. נו"ה דאו"פ לז"א ואו"מ לחו"ב דיעקו"ר. בשה"כ דרו' ד' דעמידה לא כתוב שם בתיבה זו או"מ. אבל כבר כ' שם בתיבת האל, שמו' הפני' דז"א נעשו לו בפ' שמע, ומו' פני' דנוק' בבשכמל"ו, וכל מה שנתבאר עתה בברכת אבות בבחי' המו' בין דז"א או דנוק' הכל הוא בבחי' אוה"מ. וכל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' או"פ ע"ש עוד. ומבואר מפ' הנז' ומהסי', שכחב"ד דז"א באו"מ הם באו"א אלקי אברהם וכו'. ובהגדול וכו' הם חג"ת דז"א דאו"פ. ובחס' טובים הם נ"ה דז"א דאו"פ. ובקונה הכל היסוד. ודנוק' הוא, באל עליון כתר באו"מ. ובחס' טובים חו"ב דאו"מ. (והדעת עי' בשה"כ שם). וזוכר וכו' חג"ת באו"פ. ומביא וכו' גה"י באו"פ. וכ"ז הוא פשוט. והגם שלא ביאר רו"ל איך נעשו מו' פני' דנוק' בבשכמל"ו הגם שלא הגיעו המו' למקומה שהרי לא נתפשטו אלא בחב"ד דז"א, מ"מ או' במפו' שנעשו אז, ואנחנו לא נדע איך. ועי' פת"ע בתי' טובים אות ה', (וגם הוא הביא הא דפ"ד הנז' שמו' פני' דזו"ן נעשו בק"ש). ודבריו ז"ל אינם מובנים לקו"ד.

קונה הכל

(סו, א) **פני'** דפני'. זיווג נו"ן עבור נה"י דז"א. ובשה"כ דרו' ב' בתיבה זו כתב גם תכוון כי המו' דאי' וכו' וכו' ע"ש.

כבר לנה"י, וכמש"ל שפרקין תתאין דאי כבר
נתפשטו בנה"י, אלא שצריך לנו"ה להאירם,
וליסוד להאיר ולגלות. וזהו שכ' בשה"כ להאציל
ולתקן מחדש את הנה"י, כ' בש"ש אות ד' היינו
שנגדלים ע"ש. ומל' הסי' מובן שההגדלה היינו
להאיר בהם. והיינו טעמא שהם דוקא צריכים
להארת א"א, כמ"ש בשה"כ הנו' איך נה"י דז"א
הם באים תמיד ע"י תוס' ולכן החיצו' גאתוים
בהם ולפי שתמיד באים מחדש לכן צריך לאור
עליון דא"א עכ"ל.

והנה הסדר הזה דזיווג נו"ן ולהמשיך האור
לחכמה דז"א עד הנה"י, כ"ז נו' בע"ח
שכ"ט פ"ח וכמ"ש המפ' ז"ל. אמנם שינוי א'
יש בין כאן לשם, ששם בפ"ד כרו"ל שבב' קוי
יו"ש דז"א כל ב"פ נעשו ספי' א', ובקו אמצעי
הת"י נעשו ד"ת וחסר יסוד, וביאר בפ"ח
שנעשה ע"י א"א. וכאן גם קו אמצעי נעשה
כל ב"פ מידה א' כמובן מרו"ל באלקי אברהם
וכו' ובהגדול וכו' ועד קונה הכל כבר נתפשטו
נה"י דאי' בכל ז"א חב"ד חג"ת נה"י וכל
הנה"י שוים הם שמקבלים הארת א"א כמש"ל,
שהנה"י באים בתוס' וצריכים לאור דא"א.
ולכן שם בפ"ח זכר יסוד דוקא (עי' ש"ש
בפ"ג דעמי' אות ז'), וכאן נה"י. ועם שלא
דומה כאן לשם, אבל הסדר של הזיווג והעברת
ההארה שוים הם. מדכ' רו"ל שם ומכח זה
ניתוסף בז"א ונתהוה בחי' יסוד בולט וכו'
וכמבואר אצלנו בענין קונה הכל עכ"ל. ולכן
כ' בסי' לנו"ה להאיר, וליסוד להאיר וגם לגלות
כלו' להיות בולט. אמנם צריך להבין סיבת
השינוי הנו', ומתי יהיה ככה שקו אמצעי לא
יתחלק לפרקים כמו קוי יו"ש והיעב"א.

(סו, ב) להמשיך פ"ע דאבא וכו'. לא ידעתי
לע"ע מדוע סידר דחיית
המו' דקט' באמצע בין דחית מו' דגד' דחג"ת
לבין דחיית הנה"י ולא לאחריהם.

(סז, א) יכוון להמשיך כללות וכו'. גר' פשוט
שזה המשך כונת התפשטות
החסי', החג"ת בהגדול וכו' והנו"ה בחסדים טובים,
וכאן כללותם ביסוד. ומ"ש ולהוציא הב"ש הוא
התחלת ענין ופשוט.

וע"ע בש"ש דרו' ז' דק"ש אות ט'. והנה בשה"כ
הנו' סיים רו"ל, שכמו להכניס ג"ת דאבא
הוצרך זיווג באו"א, גם עתה יש זיווג אחר
לענין ג"ר עכ"ל, והיינו ע"י המזלא כמ"ש
בהדיא בעו"ת דמ"ב ע"א (בד"י ד"ן). ונמצא
א"כ שזיווג המזלא הנו' כאן, יש בו ג' תועלות,
לנה"י דז"א ולכניסת ג"ר דאבא ולדחיית החג"ת
לחג"ת בפעם א' בלי עיכוב.

והנה בעו"ת הנו' בסוה"ד כרו"ל, ודע כי
להכניס מו' דג"ר אע"פ שיש זיווג דאו"א,
א"צ להעלות מ"ן עכ"ל, ופשט לשונו מורה
שחזור עמ"ש לפני זה שהוא להכניס ג"ר
דאבא, וכ' שנעשה ע"י הארת המזלא, וכאן או'
ע"י זיווג או"א. ומשמע שגם או"א מזדווגים.
וכן משמע מהרב ברכת אליהו שהביא את העו"ת
הנו' על שה"כ בקונה הכל. ולפ"ז מ"ש בע"ח
הנו' ולא ע"י או"א אפ"ל בדוחק שהכונה לא
על ידיהם לחוד (ועי' אש"ל דל"ז באמצע ע"א).
(ועי' ע"ח של"ד פ"ב כלל ה').

אמנם יש לדקדק, שבסי' כאן בפני' דפני' כתב
להאיר בנהו"י להאירו ולהגדילו. וגם
בשה"כ דרו' ב' נו' נה"י וגם יסוד לבדו. ובפ"ג
שם כ' נו"ה באל עליון גומל, והיסוד בקונה הכל.
וכמעט נלקו"ד שבדרו' ב' דנקט תחי' נה"י, לאו
דוקא אלא נו"ה כמ"ש בדרו' ג'. ובע"ת פ"ח
דשכ"ט שנו' יסוד ולא גם נו"ה, כ' הש"ש ז"ל
בשה"כ דרו' ג' אות ז' דהיסוד כלול בו גם נו"ה
ע"ש. וא"כ יוצא שבזיווג דמזלא נתקן כל הנה"י.
והנו"ה נרמזו באל עליון שהוא א"א גומל ח"ט
שהם הנו"ה, והיסוד נרמז בקונה הכל, והכונה
היא, שא"א מוציא הנו"ה וגם היסוד ע"י קונה
שהוא המזלא. והרש"ש זיע"א סידר הכל ביחד
בקונה, ששם רומז לזיווג המזלא. ועי' ברכת
אליהו דקכ"ד ע"א ד"ה ולכן וכו' ע"ש. ומ"ש
להאירו ולגלותו, לפ"ד הש"ש ז"ל דרו' ב'
אות ד' שהנה"י שבאים בסוד תוס' לא תוס'
ממש אלא הגדלה ע"ש, א"כ צריך היה לו'
להאירם ולהגדילם. ואפ' שתפש ל' רו"ל בשכ"ט
פ"ח שמדבר על היסוד וכנו'. ועי' בדיבור שאח"ז.

(סו, א) קונה הכל. זיווג ב' מזלין וכו' להאיר
וכו'. מל' זה מבואר שישנם

באמצע פ"ו כ' חסד דת"ת נכפל לוי' שלי' ג'
 לעצמו וג' לכתרי זו"ן וכן חסדי נו"ה כ"א לוי'
 שלי' ג' לעצמו וכו'. וכן בשה"ק דנ"ח ע"ב וכן
 שם בדל"ו ע"ב כ' שלי' הא' דת"ת הספיק לעצמו
 בת"ת וכו' ע"ש. מכ"ז אפ' להבין, לפי פשט הל',
 שיש חס' בתוך התנ"ה מאירים להם. והיה
 אפ"ל שאור הישר חוזר לעלות אליהם, או שמאיר
 להם ממקומו ביסוד. אבל לא ראיתי ד"ו בדברי
 הרז"ל והיעב"א (אחז"ר נדפס הס' מזכיר שלום
 וראיתי שכי' בפ"ג ופ"ו דשכ"ה במפ"ו שהם ב'
 דברים או"ח בפ"ע, והכפל בפ"ע עש"ע. ולע"ע
 שאין הזמן מוכשר לעיין כפי הצורך הנני רושם
 בע"ה למזכרת שאפ"ל, שכשעלה האו"ח מיסוד
 דו"א, וכל חסד הוא כפול, חלק הבשת"ת והנו"ה
 הלכו כ"א למקומו, והכפל הוא שעלה להגדיל
 החס' הסתומים. ואח"כ נתחלק הכפל הזה, של
 הבשת"ת לכתרי זו"ן, ושל הנו"ה ירדו לנו"ה
 דו"א ומשם לחו"ב דנוק'. ולפ"ז א"צ למ"ש
 לק' בד"ה לחזור ולהוריד וכו' ועוד הוא כמ"ש
 וכו'. ובע"ה בל"ג אולי בהגהות ע"ח גרשום
 עוד בזה בס"ד).

(סז, ב) עליית כפל החס' דחו"ג לתב"ד.
 מסודר הויות מנוק' פתח צירי
 ומוצא. ולכאו' צ"ל, דלמה לא סידר במקום זה
 שמות הכלים דחב"ד. ורז"ל כ' בפ"ג דשכ"ה כי
 המים המגדלים את האילן הם החס' וכו' דוגמת
 המים וכו' ועולין ממטה למעלה להגדילו ע"ש.
 ומה שייך הגדלה בהויות דמו'. והיה נראה לוי'
 כפמ"ש רז"ל עוד בפרק הנז' וז"ל כי שם בראשו
 כל האורות סתומים תוך נה"י דתבונה וכו' לכן
 צריך בחי' חס' מגולים וכו' כדי להאיר את
 האורות כולם הסתומים וכו'. ואח"כ בסוף העמוד
 כ' עוד רז"ל וז"ל או"פ שלהם עולה ונכנס
 בפני' המו' והדעת וכו' והאו"מ עולה ומקיפם
 מבחוץ וכו' ובזה מתרבה אור המו' מאד מאד
 מבית ומיחוץ וגם ז"א עצמו מקבל הארה מהם
 בלי מחיצת נה"י דתבונה עכ"ל. והרש"ש זיע"א
 תפש את העיקר שעולין למו', וממילא גם ז"א
 עצמו דהיינו הכלים מתגדלים. כ"ג לכאו' לוי'.
 אמנם עדיין ק' שהיה צריך לסדר שמות מו' ולא
 הויות מנוק' הבאים מא"ס, וי"ל בדוחק. והיעב"א.

(סז, א) ולהוציא וכו' ונכפלת הארתם
 ולהמשיכם ליסוד דו"א.
 משמע שתיכף בצאתם מיסוד דאי' נכפלו, ואח"כ
 נמשכו ליסוד דו"א. ובע"ח לא מפורש זה
 להדיא. אמנם רז"ל כתב שם בשכ"ה פ"ו אינו
 דומה האור המכוסה לאור המגולה לכן החס'
 המגולים אורם כפול וכו' גם אורם הוא כפלים
 אלא שלהיותן סתומים אינו ניכר וכו' ע"כ.
 ומה נשמע שתיכף שיתגלו יתגלה כפילתם.

(סז, א) חסד דנצח עולה דרך הת"ת וממתיק
 וכו' וכן ההוד דרך הת"ת
 וממתיק. לפמ"ש רז"ל בע"ח שכ"ה דרו' חו"ג
 שאחר שעולין דרך הת"ת הם מתפרדין לקוין
 ופוגעין בב' גבו' ושליש וממתיקים אותם ע"ש,
 צ"ל שכונת הרש"ש זיע"א כאן חסד עולה דרך
 הת"ת ואח"כ הולך לימין וממתיק וכו' וכן
 ההוד לשמאל כ"ג לכאו' פשוט.

(סז, ב) להעלות אור החזור וכו'. ואחרי
 הל"מ כ' לחזור ולהוריד
 הכפל שהוא או"ח וכו'. וכן בכונת הטבילה דלי"ש
 בכל כונה וכונה כותב להעלות הכפל שהוא
 אוה"ח. ומשמע שאין אוה"ח עצמו נכפל, אלא
 שהוא הוא בעצמו הכפל. וכ"ן ממ"ש להחזיר
 הכפל שהוא אוה"ח דחס' דנו"ה שעלו ליסודות
 וכו', ולא א' לחזור ולהוריד גם השת"ת, משמע
 שאחר שנתחלקו הבשת"ת בין כתרי זו"ן, לא
 נשאר מהם מה להוריד. ואם האו"ח עצמו נכפל,
 היה צריך לירד גם מה ששייך לת"ת. וידוע
 משרז"ל באמצע פ"ג דשכ"ה ובהגהת השמ"ש
 זיע"א דרו' א' דחו"ג, שאור הישר דב"ח דנו"ה
 ודבש"ת נשאר ביסוד. וכפי הגו' שאוה"ח לא
 נכפל אלא הוא הכפל בעצמו, א"כ ישארו נו"ה
 ובשת"ת דו"א בלי חס', שלא מצינו לאו"י
 שלהם שעלה מהיסוד אליהם, ואוה"ח הלך
 לכתרי זו"ן ולחו"ב דנוק', והם ישארו א"כ בלי
 התפשטות חס'. וצ"ל שמספיק להם הארת החס'
 שנתפשטו בהגדול וכו' וחס' טובים ודוחק. ואמנם
 בסופ"ג דשכ"ה כרוז"ל בשת"ת התחתונים נכפלו
 ונעשו ד' שלי', והב' הספיקו במקומם וכו' אחרים
 עלו לכתרי זו"ן. וכן שלי' התחתון נכפל ושליש
 א' נשאר במקומו ושלי' עלה לכתר ז"א. ושם

(סז, ב) אר"ח וכו' עולה לבשת"ת דיסו"ת. נראה לכאו' שהוא לפי פשט מ"ש בע"ח בסוף שכ"א, שכאשר נכנסין בו"א גם מו' דאבא יהיה כתרו אורך בש"ת וע"ש, וכאן כבר נגמרו כל מו' דאבא ליכנס במקומן. אמנם עי' באש"ל דל"ו סוע"א שהסדר הוא, שנכנס צ' דצלם דאי' ואחריו דאבא, ואחר עליית החס' בא כתר דמצד אי', ואז הוא ש"ת דאי', ואחריו כתר מצד אבא גם ש"ת דת"ת שלו, ואז נגדל שת"ת דאי' ונעשה שיעור ב"ש. ומ"ש בסי' המשכת ב' כתרים דאו"א היינו שנכנסים זא"ז, תחי' דאי' ואח"כ דאבא ע"ש טעמו בזה. ולפ"ד ז"ל נראה כונת הרש"ש זיע"א כאן במ"ש עולה לבשת"ת דיסו"ת, היינו לשליש של יש"ס ושליש של תבונה, אבל לא לוקח אף פעם יותר משליש ת"ת דכ"א.

ואחריו המ'. וצ"ל שבע"ח שכ"ג פ"ג כרוז"ל למה צריך זמן לירידת הכתר כיון שנה"י דאי' נכנסו בו"א מאיליו עומד הת"ת ע"ג המו', ותי' שהוא עבור ירידת הנה"י החדשים ואחריו ירידתם אז הת"ת נעשה כתר לו"א ע"ש. והא תינח בכתר, אבל למקי' הל"מ מה שייך לכוון להמשיך, הלא מאליהם נמצאו מקי' על כתר דו"א שהוא מהת"ת, והם תיכף למעלה ממנו (ועי' פת"ע כאן אות ט). ואולי יובן זה עם מ"ש השמ"ש זיע"א בע"ח שכ"ה פ"ג ד"ה פנימיותה וכו' ע"ש. ועי' פת"ע הגו' סוף אות הגו' ובסידורנו לא כתוב זה. אח"כ ראיתי מ"ש הרב ענ"ה ז"ל דט"ז ע"ג ע"ש. ולפי פשט הדברים היה נראה לכאו', שהכונה להמשיך הכתר ולהמשיך הל"מ בהמשכה א'. דהיינו שיכוון להוריד הנה"י החדשים אחורי ז"א ובוה ימשיך הת"ת לכתר והל"מ למקי'. אבל נראה שאין הדבר כך. שכמו שמצינו להמשכת הכתר שנה א' שבגלל זה ארוז"ל בשכ"ג הגו' שהוא להתפשטות הנה"י החדד', כמו כן מצינו להל"מ צריך להם זמן רב לכניסתם, כמ"ש רוז"ל בסו' שכ"ה ובמ"א. ומוכרח לו' כמ"ש הענ"ה והפת"ע הגו'.

(סז, ב) להמשיך הת"ת דיסו"ת וכו' לכתר וכו' דו"א. ומצוייר ג' כלי הכתר. משמע מזה שת"ת דיסו"ת נתרופן כדי להלביש מו' דז"א בתוכו ולהתלבש תוך ז"א כמו הנה"י שלהם. (הגם שלא נו' בכלל בכאן התרוקנות כמו שנו' בק"ש עי' ש"ש על ש"כ פ"ג אות ג'). וכן לק' בתיבת באהבה כתב שמתרוקן גם הת"ת. ועי' אש"ל ז"ל דל"ה ע"א אות ב' שכתב שבבחי' הפני' יש לו לז"א כתר מבחי' עצמו. ות"ת דאי' מתרוקן כמו הנה"י ונכנס בתוכו, אבל בבחי' חיצו' כתרו הוא ת"ת דאי' שנעשה כתר על ראשו ע"ש עוד בדב"ק. ולפ"ד ז"ל נראה שלכן במו' דחי' דפני' ופני' דחי' שנמשכו בק"ש לא נזכר כלים דכתר, ששניהם צ"ל לפדב"ק נק' חיצו'. וכאן ובעמידה שהם פני' דפני' נו', היות והם פני', הגם שהמו' שעד באהבה הם דאחו' לא נק' חיצו'. ואמנם ק"ק שבק"ש וכן עד קונה הכל נו' גם כלים דדעת בפני' דפני' עי' ש"ש על שכ"ג דע"ח רע"ב מ"ש ע"ש.

(סט, א) לחזור ולהוריד הכפל וכו' דנ"ה וכו' לנ"ה דז"א. נלקו"ד שתועלת הירידה הזו ואח"כ ללכת לנוק', הוא כדי שילכו לנוק' עם לבוש גו"ה דז"א (שכל הארותיה לוקחת ע"י הנה"י שלו) (וק"ק מחס' דת"ת) ועוד הוא כמ"ש השמש זיע"א בש"ט פ"ב שמכים בנ"ה דאי' ומגלים אור המו' שבתוכם לחוץ תוך נ"ה דז"א ע"ש.

(סט, א) להמשיך ג"ש דאו"ח דחס' דנצח לחכמה דנוק' ודהוד לבינה שלה. הנה בענין הגדלת זו"ן כרוז"ל בע"ח של"ד סופ"ד שאין הנוק' נתקנת אלא עד אחר גמר כניסת המו' בו"א, והוא עד תשלום יג"ש ויו"א (ועי' ש"ש שם מ"ש מהרדב"ש ז"ל). ואח"כ יוצאים האורות מזו"א אליה מנקב החוזה ועומדים על ראשה בסוד צלם ונכנסין בה עד תשלום יב"ש ויו"א ע"ש. ואח"כ בפ"ו שם כתב איך

(סח, א) להמשיך ל"מ דיסו"ת וכו'. ומצוייר מ"ל דיסו"ס ומ"ל דתבונה. ונראה פשוט שהמשכה היא מלמטה למעלה תחי' ל' דתבונה ואחריו המ' ואחריו ל' דיסו"ס

(סט, ב) **וּזְכַר** וכו'. חג"ת דיעקב מאבא ודרחל מא"י. ובמביא גואל נה"י דשניהם. וק"ק שלא צייר בהם המשכת הויות מנוק' כמו בחו"ב שלהם שבחס' טובים וי"ל.

ומביא גואל וכו'

(ע, א) **ומביא** גואל. בשה"כ נו' כאן גם כונת יסוד דרחל מ' סתומה גי' גואל, וכן בלמען שמו נו' גם רחל.

(ע, א) **לבני** בניהם. באותיות מס קץ כף מצוייר ג' הויות בני' חש"ק, וכנר' לכאו' שהם מיותרות. וכן בחג"ת לא צייר עוד פעם סגול שבא וכו' חוץ מהגבו' המתפשטות בהם. (עי' פת"ע ומביא גואל אות א').

(ע, ב) **למען** שמו להמשיך ב"ג מנו"ה דרחל ליסודה. בע"ח ובכל המקומות כרוז"ל במפורש שמהת"ת שלה ירדו הב"ג דנו"ה ברגע עד היסוד בה (עי' של"ה פ"ב דנ"א סוע"ד), ולא נו' כלל שבאו מהנו"ה. ובכ"ז נו' שם בהגדלת הנו"ה ענין הב"ג. וכ"כ בפ"ו דשל"ד וכמו שהה"ג מתפשטות בכל הו"ק שבה ע"ש. ומוכרח לו' שהם הארה לבד, דוגמת הג"ג חג"ת שבודאי לא יצאו הם עצמם מיסוד דז"א לחג"ת שלה, אלא הארה דרך מסך היסוד, גם בנו"ה י"ל כך. ועצמותם ירדו מהת"ת ליסוד. (ונודע משרוז"ל ברפ"ג דשכ"ה על צלם המו' דז"א, שהה"ת מתפשטים בה"ק שלו קודם כניסת המו' בז"א, והיינו הארה כמ"ש המפ' ז"ל. ואולי כעין זה גם בצלם דנוק' כך הוא וא"ש את"ם). אלא דק"ק שא"כ מהו זה שכ' במבו"ש דנ"ב ע"א וז"ל וצ"ע כי כאן או' שב"ג האלו ירדו ליסוד וגם אח"כ נא' כי בעלייתם עולות דרך קו האמצעי בלבד א"כ אימתי הן נכנסות בנו"ה. וא"ת שאינם נכנסות הרי לעי' אמרנו היפך מזה וגם בדרוש אטב"ח באותיות ל"ע ומ"ס אמרנו להיפך וצל"ע עכ"ל. ולפ"ה אין הפרש בין חג"ת לנו"ה. ואמנם ידוע שמהרח"ו זיע"א מק' לפי פשט הדברים והצ"ע שלו הכונה שצריך לעיין

שנוק' לוקחת ח"ש מחס' דת"ת וב"ח דנו"ה באו"ח ע"ש. והחס' והמו' נכנסין ביחד. (עי' ש"ש של"ד פ"ו אות ד' ואות כ"ב ובשל"ה פ"ד אות ד' ובפ"ה אות ב'). והנה א"כ צ"ל שאחר שנגמר הגדלת ז"א שהוא בקונה הכל, אז יוצא ממנו צלם המו' דנוק', עם כפל שליש חס' דת"ת וחסדי נו"ה, ומתפשט בה ונגדלת בסדר אטב"ח. ובהיות כך צ"ל, שהגדלת חו"ב דנוק' צריכים להיות אחר קונה הכל, שהוא אחר שהוא עצמו יגדל, שהוא מה שהיה בפעם הא' ביג"ש, שהוא אחר ירידת ועליית החס' וכל סדר קונה הכל. ולא כן מסודר בסידור שבתיבת טובים נתקנו כבר חו"ב דנוק' שהם אותיות בח גו ונתגדלו ע"י חס' נו"ה בעוד שהם לא יצאו מחזה דז"א ליסודו וחזרתם למעלה וחזרתם שוב פעם למטה, עכשו לנו"ה דז"א, ואח"כ הלכו לנוק' כמ"ש כ"ז בס"י. ומה שמקבלת רחל הארת חס' נו"ה בטובים, הם ממה שבאו לז"א בתיבת חסדים, והם רק הארת החס' (עי' מ"ש בעניותין לעי' בדי' הא' של תי' הגדול) (אגב עי' ענ"ה ז"ל דט"ו רע"ד ולכאו' נראין דב"ק כאינם מתאימים למשרוז"ל בפ"ג דשכ"ה לכן דע ג"כ וכו' ע"ש והשמש זיע"א במ"ק דרו' חו"ג ע"ש אחז"ר ראיתי להאש"ל ז"ל דמ"ה ע"א אות ז' שהק' עליו כזה).

והנה הרואה יראה שבשה"כ לא זכר רוז"ל כלום מסדר תיקון האטב"ח. והרש"ש סידר אותם לפי סדר תיקון יעקו"ר המתחילים מאל עליון (חוץ מהכתר שהוא מתחלק לד"ח ונגמר באחרונה). וחו"ב דיעקו"ר נתקנים בטובים, וסידר גם חו"ב דאטב"ח. וכן הדעת בקונה הכל, וכן השאר בשאר התיבות. אבל מע"ח לכאו' לא משמע הכי וכנ"ל. וכל סדר אטב"ח היה צריך להתחיל מקונה הכל ואילך. ואפי' אם נניח בדוחק גדול שהנוק' דאטב"ח לוקחת מהארת נו"ה בטובים ומהם נגדלים החו"ב שלה, ג"כ ק', שאיך מתחיל גדלותה טרם גמר גדלותו וכנז"ל. ועוד דבהדיא כתב במבו"ש דנ"א רע"ד שהכפל של חס' נו"ה הם שהגדילו חו"ב שלה, כמו שהכתר נגדל מהכפל דשת"ת. וצלעו"ת לקו"ד כעת ועי' מזכיר שלום דקי"ג באורך ע"ש.